

JÁMA

PCHJON HJEJONG

NOVÁ VLNA

Jáma

Pchjon Hjejong

Nová vlna
2024

Kniha vychází s laskavým přispěním Ústavu pro překlad korejské literatury (LTI Korea).

This book is published with the support of the Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

**LITERATURE TRANSLATION
INSTITUTE OF KOREA**

THE HOLE (홀) BY PYUN HYE-YOUNG (편혜영)

Copyright © Pyun Hye-young

All right reserved.

This Czech language edition is published by arrangement with Pyun
Hye-young through Agency Soseol, Inc

Překlad © Miriam Löwensteinová, 2024

Obálka © Ondřej Havlíček, 2024

© Zdeněk Rampas – Nová vlna, 2024

ISBN 978-80-88343-74-5

1

Ogi pomalu nadzvedl víčka. Doširoka rozevřel oči. Uprostřed šedavého pozadí zářilo ostré světlo. Ogi oči znovu zavřel. A zase je otevřel. Chvilku sbíral síly. Byla to úleva. Je naživu. Ujistil ho o tom pocit fyzické obtížnosti při otvírání a zavírání očí.

Díval se do stropu polepeného plastovými panely a olemovaného zářivkami. Osvětlovaly celý prostor. Tohle musí být nemocnice. Takovou intenzitu světla potřebují jen v nemocnici.

Zkusil otočit hlavou, nešlo to. Dokázal pohybovat jen očními bulvami.

„Pane Ogi.“

Někdo ho oslovil. Žena. Zpočátku ji neviděl zřetelně, oči postupně zaostřily bílý plášť. Přicházela k němu žena a vypadala jako sestra. Cítil její vůni. Nebyla to příjemná vůně. Něco z ní cítil. Kyselého. Musela právě dojít. Kolik je vlastně hodin?

Ogi chtěl něco říct. Nepotřeboval vědět, kde je. Na tu otázku už znal odpověď. Kde by asi byl, když ne v nemocnici. A je jasné, jak na tom je. Z ženy cítil pach.

„Jste vzhůru!“

Sestra přiblížila obličej k Ogimu a zmáčkla tlačítko na boku postele.

„Chvilku vydržte. Doktor hned přijde. Víte, kde jste?“

Podívala se na hodinky a čas zaznamenala do statusu.

Ogi se pokusil od sebe odlepit suché rty. Z úst mu vyšla jen trocha dechu, žádný zvuk.

„Jste v nemocnici. Byl jste dlouho v bezvědomí.“

Mluvila na něj hlasitě. „Nejdřív vám změříme tlak. Až přijde doktor, prohlédne vás,“ dodala.

Omotala Ogimu paži páskou tlakoměru. Ogi nepřítomně zíral na svou ruku. Jak mu sestra ovíjí biceps šedivým páskem. Divné. Pumpovala vzduch a necítil tlak. Ani když pak pásek povolila. Nakonec položila Ogiho paži zpátky na postel.

Zaznamenala cosi do statusu a byla zřejmě hotová. Zadívala se na Ogiho a široce se usmála.

Žena?

Zeptal se Ogi. Jenže žádný zvuk mu z úst nevyšel. Čelist se nepohnula, hlasivky nezavibrovaly. Ogi poválel jazyk v ústech a opatrně polkl sliny.

Sestra prohlásila, že hned přijde, a vyšla z pokoje. Ogi se pokoušel pohnout čelistí. Byla nehybná. Soustředil se a snažil se trochu rozevřít ústa. Tentokrát chtěl vyslovit „a“. Z pootevřených rtů vyšel vzduch nahromaděný hluboko v plicích. To bylo všechno. Ať se snažil, jak se snažil, co zachytily uši, nebyl jeho hlas. Slyšel hučení přístrojů, na které byl napojený, slyšel zvuky z chodby, slyšel tiché a opatrné hlasy, slyšel tlumené vrzání podrážek sesterských bot klouzajících po podlaze.

Po chvíli vešla sestra s doktorem. Viděl ho poprvé, doktor Ogiho ne. Široce se usmál a profesionálně rozpráhl ruce v přehnaném gestu.

„Vítejte zpátky, pane Ogi. Jak dlouho to bylo?“ zeptal se.

To by Ogi taky rád věděl. Jak dlouho to sakra trvalo? Jak dlouho to bylo?

„Víte, kde jste, pane Ogi?“

Ogi na doktora zíral.

„V nemocnici. Ano?“

Ogi se pokusil přikývnout. Marná snaha.

„Dobře. Když se mnou budete souhlasit, zavřete a otevřete oči.“

Ogi udělal, co se po něm chtělo. Zavřel a otevřel oči.

„Výborně! Opravdu výborně.“

Doktorův hlas zněl napjatě. Jako by slova říkal se zařátými pěstmi. Ogi nikdy neslyšel tak upřímnou chválu za jediné mrknutí.

Žena?

Zeptal se znovu. Doktor mu nadzdvíhl jedno po druhém levé a pravé víčko. A potom mu asi na různých místech proklepával tělo. Jenže Ogi nic necítil. Doktor zkontroloval hod-

noty na přístrojích u hlavy Ogiho postele a zapsal je do statusu. Něco tiše přikazoval sestře.

„Výborně, pane Ogi, Vedete si skvěle a teď jen musíte zase nabrat sílu. Rozumíte? Teď začne boj, teď bude pro vás nejdůležitější vůle. Nepotřebujete medicínu, potřebujete vůli. Máme oba hodně práce. Já se budu snažit udělat pro vás to nejlepší. Ale můj úkol není nic ve srovnání s vaším. Rozumíte? Mluvím o tom, že ne lékař, ale především vy se musíte snažit. Uděláme nejdřív několik vyšetření a pak vás převezeme na jiný pokoj. Je to tak v pořádku? Jestli mi rozumíte, mrkněte.“

Ogi udělal, co se po něm chtělo.

„Výborně! Brzy se uvidíme.“

Doktor Ogiho zase přehnaně pochválil a se sestrou vyšli z pokoje.

Doktor řekl, že je výborné, jak se Ogimu vrátilo vědomí. Výborně! Ogi si jeho slova znovu přehrával. Přemýšlel, jestli je to pro něj opravdu výborné. Protože mu v paměti utkvěla slova, která pak doktor vyslovil – že to bude opravdu boj a že odtěd bude důležitá vůle. Ne medicína, ale vůle, to říkal. Za těmi slovy bylo mnoho informací, které musí pochopit.

Za chvíli se vrátila sestra. Vytahala různé kabely, co propojovaly Ogiho s přístroji. Znovu zkontrolovala lůžko a pomalu ho vytlačila na chodbu.

Ogi ležel na zádech a pozoroval rychle ubíhající zářivky na stropě nemocniční chodby. V téhle posteli nezůstane dlouho, cítil to. Ne snad pár hodin, ale pár dní. Že je vůle důležitá, znamenalo, že ji bude muset prokázat a že bude léčení obtížné. Možnost přirozeného vyléčení je zřejmě nulová a ani pokračující léčba nezajistí uzdravení. Reakce doktora i sestry mu potvrzovaly, že se probral po dlouhé době. Podle všeho dostal patřičnou lékařskou péči. Je napojený na hadičky a dýchací přístroj, dostává nejrůznější injekce a není bezprostředně ohrožený na životě. Ale boj nebude jednoduchý.

Lůžko hrkalo, klouzalo a pak se zastavilo před výtahem. Zřejmě to byl výtah pro pacienty, kromě Ogiho a sestry však dovnitř nastoupili i zdraví lidé. A každý z nich hned od Ogiho a sestry trochu poodstoupil. Lidé stáli a zírali zezadu na Ogiho.

Jízda výtahem pro pacienty s běžnými lidmi vrátila Ogiho do reality. Ne do pokoje s předimenzovaným osvětlením, k sestře, co o něj nadměrně laskavě pečuje, k doktorovi, co ho poklepává po zádech a říká „opravdu výborně“ po každém mrknutí. Pokoj neměl nic společného s hlučným složitým světem, který ho měl postupně čekat. Světem, kde se podle doktora dá přežít, jen když projevíte silnou vůli.

Během testů nemusel Ogi nic dělat. Jeho spoluúčast spočívala v tom, že byl přítomný při magnetické rezonanci, při odběru krve nemusel ani natáhnout ruku. Nemusel spolupracovat ani při dalších testech. Necítil nic, ležel s očima zavřenýma, podle pokynů doktora mrkal. A před koncem vyšetření usnul.

V hlavě se mu dokola přehrávala ta samá scéna. Auto s Ogim a jeho ženou narazilo do silné vysoké betonové zábrany. Tohle se mu vybavovalo zřetelně. Protože se viděl sedět uvnitř nabouraného auta. Cítil silnou bolest hlavy. Jako by se udeřil o tvrdou zeď, nebo ho někdo napadl čímsi ostrým a životu nebezpečným.

V tom bělavém světle měl zavřené oči. Přemýšlel, co musí udělat, aby žil a aby tuhle situaci přežil. Přemýšlel, jestli chce vůbec žít.

Opakoval si doktorova slova. Musí „prokázat vůli,“ říkal doktor. V těch slovech se skrývá pesimismus. V „trochu víc“ je obsažený optimismus, zmatek a rozčarování. Bez ohledu na to Ogi zjistil, že oproti „prokázat vůli“ mu „trochu víc“ dává smysl. Znamená to, že když do toho dá trochu víc energie, půjde to samo? Neznamená to, že když do toho dá „trochu víc“, začne hýbat čelistí a mluvit a na vlastních nohou dojde na vyšetřovnu? Určitě. „Trochu víc“ si Ogi vykládal jako vztah k životu. Ogimu se hrozně chtělo žít.

Jak strašně se čas táhne. Od prohlídky jako by uběhlo několik dnů a přitom to bylo nanejvýš několik hodin. Hlavou byl stále v polovičním vědomí nejasné noční scény, oči se vyhýbaly oslepujícímu světlu. Přišlo mu, jako by byl po vyšetření na šedý zákal, jako by měl oči oslepené. Ogi chtěl potvrdit svou vůli otevřít oči, zavřel víčka a pomalu je zase otevřel. Část mozku ho začínala poslouchat. Ulevilo se mu.

Zaslechl, jak se dveře do pokoje zlehka otvírají. Někdo opatrnými kroky vešel dovnitř. Ogi čekal. Ten, kdo se blížil k jeho lůžku, měl bělavé šaty, a když na něj Ogi pohlédl, tělo se mu prodloužilo a vzneslo se. Ogi se teď s hrůzou díval na člověka na stropě.

Člověk na stropě k Ogimu trochu sestoupil. Ogi zavřel oči. Pevně je stiskl. Rozhodl se je mít zavřené napořád. Jediný způsob, jak bojovat proti svému strachu. Nebyla to halucinace. Určitě slyšel otvírání dveří. Z osoby, která se přiblížila k Ogimu hlavě, cítil známou vůni.

Vůni své ženy.

2

Ženy vytvářely v Ogiho životě zlomové body. Tak to bylo s maminkou. Umřela, když bylo Ogimu deset. Nejdřív si myslel, že umřela na nemoc. Maminka byla často nemocná, polehávala a po každém jídle brala předepsané léky.

Na nemocniční chodbě pak zaslechl šeptající příbuzné a pochopil svůj omyl. Maminka spolykala obrovské množství léků a vnitřní orgány má nenapravitelně poškozené.

V nemocnici ji navštívil jen jednou. Ať už proto, že mu táta návštěvy nepovolil, nebo proto, že byla v nemocnici krátce, přesně si nevzpomínal. To období měl spojené s maminkou ležící na lůžku a připojenou na hadičky a přístroje. Ty ji měly udržet při životě, což se zdálo být velmi náročné.

Maminka Ogimu prstem naznačila, aby přišel blíž. Ogiho nenapadlo vzít ji za ruku. V krku měla díru, v ní dýchací trubici napojenou na plíce. Ogi něco takového viděl poprvé. Místo, aby vzal maminku za ruku, vystrašilo ho to a začal plakat. Bylo mu deset, a to je věk, kdy si ještě neuvědomujeme konečnost vlastního života, jen tušíme jeho podstatu. Pohled na maminku byl nesnesitelný a probudil v něm strach.

Její smrtí Ogimu definitivně skončilo dětství. Otupělý a nevšímavý otec o té změně nevěděl, nebo předstíral, že neví. Ogi se o sebe přestal starat. Neodmítal jíst jídla, která neměl rád, neobtěžoval s tím, že musí koupit kamarádovi dárek na narozeninovou oslavu. Nenapadlo ho vlézt do supermarketu, aby si něco pořídil. Netrval na tom, že si bude dlouhé hodiny číst komiksy, nebo celé noci hrát hry. Otec se s ním občas pokoušel mluvit. A pokaždé Ogimu připomněl matku. Tu, co měla v krku díru a v ní dýchací trubici propojenou s plícemi. A tak mlčel.

Ve škole se Ogi přestal ovládat. Rozšířily se řeči, že Ogiho matka spáchala sebevraždu, a děti ho začaly šikanovat. Ani trochu nerozuměl tomu, proč se stal jejich cílem právě kvůli matčině smrti. Postupem času přišel na to, že se ho prostě bály.

Nejdřív ho jen přehlížely a nenápadně se mu vyhýbaly.

Ogi jim přímou konfrontaci usnadnil tím, že se k hihňajícím skupinám nepřipojoval.

Jednoho dne ho obklopila tlupa kluků, každému ránu oplatil, jednoho pořádně kousl do nohy. On ztratil zub, kluk kus masa. Ogi měl sice ještě dětské zuby, ale klukovi zanechaly na noze jizvu na celý život.

Po tom nebylo dítě, které by se Ogiho nebálo nebo mu ubližovalo. Všichni si šeptali, že dopadne stejně jako jeho matka. Ogi jim to potvrzoval. Usmíval se na ně, pak co nejrychleji změnil výraz na ledový a odvracel se.

Maminka za ním zavřela dveře dětství, žena ho přivedla do světa dospělých.

Absolvoval a chystal se začít pracovat. To bylo ještě před asijskou finanční krizí a podniky tehdy zaplavovaly školy poptávkou po zaměstnancích. Ogi se chtěl brzy oženit. Žena o něm říkala, že je příliš nezralý. Že chce sama ještě studovat a bude fajn, když Ogi taky. Ogi dobře věděl, že z brigády zaplatí školné i životní náklady jen tak tak, a aniž by měl nějaký plán, přihlásil do postgraduálu. Možná potřeboval záminku pro pauzu ještě před vstupem do zaměstnání, k němuž bude odsouzený doživotně. Rozeslal na různá místa životopisy, ale nevisel na tom, že ho přijmou. Kdyby nevyšel postgraduál, může svou nabídku vždycky obnovit.

Žena tvrdila, že chce být novinářka. Reportérka jako Oriana Falacci. Bude dělat rozhovory se současnými prominentními osobami, říkala. V peněžence nosila fotografii. Nebyla na ní Oriana Fallaci jako válečná reportérka na místě bojů, nezpovídala Teng Siao-pchinga nebo Kennedyho. Na fotce seděla před psacím strojem, zírala do prázdného prostoru v pro ni nepřirozeném oblečení. Měla šaty od Chanela a perlový náhrdelník. Fotka pocházela z Vogue nebo Elle a byla pěkná. Nevěděl ovšem, kde žena přišla na to, že ta směšná fotka vyjadřuje to, čemu říkala „novinářský duch“. Neměl pochybnosti o tom, že takhle fotka určitě ukazuje, čím by se chtěla stát.

Ogi tehdy ženinu povrchní ješitnost miloval. Naprosto

jasně věděla, co chce, upřímně tomu věřila a většinu ze svých cílů neuskutečnila. Z každého selhání se rychle oklepala. A pak si co možná nejrychleji našla další objekt vášně a začala vynášet jeho ctnosti. Dokázala ale zřetelně odlišit rozdíl mezi ambicí a touhou. Jakmile byla rozhodnutá zacouvat, její preference a vůle v okamžiku nakreslily čáru mezi tím, co opustí a co si ponechá. Z pohledu jiných lidí byla kapriciózní a nekonstruktivní, jemu přišla taková povaha přitažlivá.

Ogi se bál lidí, kteří byli v životě jednosměrní, kteří usku- tečňovali své sny neúprosně, neohlíželi se vpravo vlevo, do- kud nedosáhli úspěchu. Takoví byli natolik plní své vůle, že se posmívali všem s vágními závislostmi. Kritizovali chová- ní závislé na štěstí a odmítali uznat i tu nejprimitivnější sou- hru náhod. Byli nevýslovně tvrdohlaví a pokrytečtí, zapomí- nali, jak se pýcha může proměnit v násilí, a pořád do něko- ho mluvili. Neskrývali své přesvědčení, že jsou lepší než os- tatní, a posmívali se pocitu ztráty, jako by člověk měl všech- no ztracené nechat za sebou. Občas projevíli toleranci a vel- korysost, to u nich ale vycházelo méně z lásky k lidem než z faktu, že se nemuseli starat o peníze. Takové lidi Ogi dobře znal. Takový byl Ogiho otec.

Otec celý život pracoval v loděnicích a prosadil se sám. Ogimu se posmíval. Že vystudoval geografii a nastoupil do postgraduálu. Pořádnej chlap přece nebude dělat učitele. Ogi mu oponoval a řekl, že vystudoval bez podpory svého la- komého otce. Otec se naopak domníval – nebo se obával, že ho chce syn obrát o peníze.

Na rozdíl od většiny mužů Ogi nehledal ženu podobnou zidealizovanému portrétu matky. Ogi měl s matkou spoje- nou představu někoho, kdo stojí za otcem a současně ho umí podržet v temných pesimistických myšlenkách. Velko- lepá byla ve chvílích, kdy se s ním hádala. Pokud otec ztratil trpělivost, měl chuť ji uhodit a potom si připadal ještě hlou- pější a deprimovanější, říkala mu: „Proč tak vážně? Jen si

hrajú.“ Smála se mu do obličeje a on se vztekal, funěl a prskal.

Byla žena stejná jako matka, nebo její opak? Žena měla spíš povahu jako matka i otec dohromady. Byla nejistá a zároveň sebevědomá. Přesvědčená o své pravdě, ale i smířlivá. Ty protiklady Ogi pociťoval jako zázrak. Taková kombinace mu přišla nemožná. Když o rodičích přemýšlel, představoval si, jak znovu začali žít své přerušené životy jako svébytné bytosti, každý sám ve svém prostoru. V ženě jako by dokázali ožít.

Kvůli ženě nastoupil na postgraduál. Jenže ona studia v půlce nechala. Magistra nedodělala a jako důvod uvedla, že raději přijme opravdovou práci v právě vzniklých internetových novinách. Po šesti měsících toho taky nechala. Pak se ucházela o všemožná zaměstnání, aby konečně nastoupila svou novinářskou dráhu, jenže ji nikde nevzali. Neměla jinou možnost než přijmout práci v časopise, o kterém nikdo neslyšel. Tam vydržela skoro rok. Rozpracovala dvanáct textů a odešla. Znovu hledala práci a opouštěla ji, z ušetřených peněz z posledního zaměstnání si zaplatila relaxační cestu a měla v plánu nastoupit do ještě menšího časopisu, kde rozpracovala stejný počet článků na podobné téma jako v předešlé práci. Tehdy Ogi dokončil magistra a nastoupil do doktorského studia.

Tři roky před svatbou mu zemřel otec. Půl roku předtím se objevily bolesti. Té noci, co začaly, byl na pracovní schůzce. Se svými bývalými podřízenými před odchodem do penze. I v penzi pracoval jako dodavatel pro firmy, s nimiž začínal. Otec poslechl rady kolegů na rozšíření investic, jenže finanční krize na mezinárodní scéně vedla k pádům na trzích a on utrpěl velkou ztrátu.

S bývalými podřízenými šel na suši, aby jim sdělil špatné novinky. Nad ránem měl bolesti žaludku. Jakmile se protáhl, měl pocit, jako by ho zapojili do elektrického proudu. Vinil z toho večerní suši. Bylo absurdně drahé, a když dostal účtenku, popadl ho vztek.

Pomocnice v domácnosti ho ráno našla zhrouceného na podlaze. Zavolala záchranku. V nemocnici mu řekli, že jsou to ledvinové kameny a že ho musí hned operovat. Doktor zamluvil přednostní termín na operaci, ale že kameny nejsou příčinou bolestí, zjistili, až když ho otevřeli.

Ogimu končila přednáška na univerzitě v Pchjongtcheku a co nejrychleji se vydal do ulsanské nemocnice. Byla noc, ale dozvěděl se, že otec trval na tom, aby ho převezli do fakultní nemocnice v Soulu. Pak si ho nemocnice předávaly a místo nějakého konkrétního výsledku se od prvního doktora dozvěděl, že to asi bude nepříjemnost se střevy, od dalšího, že jen zácpa způsobená přecitlivělostí tlustého střeva, a pak měl na výběr celý rejstřík nejrůznějších diagnóz.

Jenže po nějaké době měl otec zase bolesti, a teď už se ihned vypravil do soulské fakultní nemocnice. Diagnóza zněla neprůchodnost střev a okamžitě ho vzali na sál. Ogi dostal od otce textovku, jen co dorazil do školy. Pomyslel si, že kvůli tvrdé stolici, jak to otec formuloval, mu snad nehrozí nebezpečí protržení střevní stěny, a během své přednášky se několikrát zasmál.

Jenže otec neměl ucpané tlusté střevo kvůli tvrdé stolici. Měl v něm nádor o velikosti golfového míčku. Otec si z odstraněného nádoru o velikosti golfového míčku dělal legraci. Kdyby si měl ve svém věku vybrat mezi rakovinou a demencí, s demencí by si nemusel dělat starosti, říkal se smíchem.

Ogi si od doktora vyslechl podrobné vysvětlení. Nádor si ce odstranili, ale na stejném místě se může rozšířit jiný. V tom případě, říkal, napadne tkáň a rozroste se do tukového vaziva. Ogi neměl ponětí, o čem to mluví. Doktor dodal, že v takovém stadiu je rakovina neléčitelná. A za nějakou dobu se to stalo.

Otec celý život obchodoval se železem, k odpočinku ho uložili do pevné jedlové rakve. Ogi potom dostal nějaké listiny. Nebyla to závěť. Otec Ogiho varoval, že některé z nich mu přinesou peníze a některé znamenají, že bude muset pe-

níze vydat. Nakonec z toho byl malý dluh. Otec vydal nesku-
tečné množství peněz, aby své podnikání resuscitoval.
Dlužná částka ovšem nebyla taková, aby zemřelého nenávi-
děl. Ogi přemýšlel nad tím, jestli v účtech precizní otec ne-
měl v úmyslu odečíst mu z dědictví peníze vynaložené na
jeho vzdělání, jak ostatně vyhrožoval, a na kterých Ogi
trval, že mu je vrátí.

Rok po svatbě žena nastoupila do velkého nakladatelství.
Tam ji brzy rozcílil nový šéf nevhodnými sexuálními na-
rázkami. Práci opustila po osmi měsících. Předtím ovšem
shromáždila zkušenosti dalších dotčených a bez toho, aby
věc ukončila žalobou, umístila je na intranet jako otevřený
dopis a zároveň svého druhu výpověď. V té době Ogi změnil
na doporučení nového školitele téma disertace a omezil
učení.

Ženu a Ogiho obojí zasáhlo. Nesnili o pojištění nebo
o úsporách. Budoucnost nebyla slibná, ale vzdálená, součas-
nost monotónní a opakovaly se v ní stále stejné věci. Každो-
dennost se zdála být přívětivá. Četli, vyměňovali si knihy
a povídali si o nich. Žena podepsala smlouvu s prominent-
ním nakladatelstvím na populárně-naučnou knihu. Pendlo-
vala mezi knihovnou na Joudo a domovem a psala. Ogi se
po výuce vracel domů a žena mu chystala nějaká nová jídla.
Ogi každé snědl do posledního sousta bez ohledu na to, jest-
li mu chutnalo nebo ne. Společně umyli nádobí a přinutili
se ještě před spaním k pomalé procházce po banálních
okolí.

Žena nakonec žádnou knihu nenapsala. Ani nedokončila
rukopis. Ogi viděl šest jeho verzí. Začátek měly pokaždé ji-
ný. Nejzajímavější mu připadala třetí verze, ale žena si na-
konec vzala Ogiho názor k srdci. Řekl, že je to spíš román,
než populárně naučná kniha. Nejdřív se hájila, že tohle
přesně chtěla, ale dlouho jí to nevydrželo. Její odpovědi by-
la čtvrtá verze, nabitá fakty. Na to Ogi řekl, že je to asi tak za-
jímavé jako novinový článek. Pátá verze byla spojením
obou stylů a nakonec text připomínal úvodní kapitulu

k módní žánrové novele plné klišé. Šestá verze byla úplně jiná, napsaná ve formě rozhovoru, za což jí Ogi vynadal, že takhle to nepůjde.

Ogimu pak žena žádný rukopis neukázala. Nestihla sjednaný termín odevzdání a psaní nakonec nechala. Nakladatelství jí doporučilo, aby jim místo toho nabídla jinou knihu. Nakonec odstoupila od smlouvy a poslala jim zpátky zálohu i s ne zcela bezvýznamnými úroky. Tehdy Ogi dokončil disertaci a ve věku, kdy není ani brzy, ani pozdě, přijal stálé místo na své alma mater.

Nějakou dobu nato se přestěhovali. Dům stál v centru a byl levnější než jiné, i když cena byla šilená vzhledem k tomu, že Ogi teprve začal pracovat. Oproti okolním domům měl obrovskou zahradu. Na jeho nižší cenu měla ovšem vliv její zanedbanost.

Vpředu byly patrné zbytky obrovské zeleninové zahrady. Dobře udržovaná by poskytovala velké množství úrody. Teď byla spálená do žluta a pokrytá mrtvým listím. Žena majitele domu trpěla demencí, a jak nemoc pokračovala, nechávala zahradu pustnout, nesklízela ani zeleninu a ta hnila na zemi. Umírající zahrada nebyla jediným důvodem, proč se Ogimu zdál dům melancholický a nezvladatelný. Stejně na něj působil jeho špatně oblečený zanedbaný majitel a jeho stará manželka, hledící na Ogiho a jeho ženu prázdnýma očima.

Ogiho dům nezaujal, ženě ovšem neušlo, že je pod cenou. Že ho starý pán chce prodat, protože až jeho manželka nastoupí do léčebny, bude příliš velký na to, aby se o něj postaral. Žena Ogiho přesvědčovala. Neměla to jednoduché. Ogi byl s realitním makléřem na spoustě dalších prohlídek tak, aby žena nevěděla. Našel dům, který se mu líbil. Jenže za něj chtěli nemožnou cenu. Ogi se nakonec rozhodl i tentokrát spolehnout se na ženin přesvědčivý úsudek.

V den, kdy se nastěhovali, rozsvítili vevnitř i venku všechna světla. Byla jich spousta. Rozsvítili v každém pokoji, nainstalovali i světlo u vchodu, reagující na pohyb. V zahradě by-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Jáma**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.